

var Resultatet af den hurtige Opgang til Pari. Det er fuldkommen rigtigt, at det er Arbejderklassen, der vil komme ud i en lang Arbejdsløshed, som skal bære Hovedmassen af de Byrder, det vil medføre at komme igennem den Hestekur, som man plejer at betegne det at skulle gaa op i Pari. Men skal altsaa denne Del af Befolkningen bringe Ofre, saa er det vist naturligt at spørge, hvad de, der faar Fordelen ved denne Stigning, Formuebesidderne, vil betale for disse Ofre, og her mener jeg unægtelig, at vi, naar dette Problem skal drøftes og afgøres, ogsaa kommer til at inddrage under Overvejelserne den Beskatning af Formuerne, som fra mit Partis Side tidligere har været foreslaaet.“ Altsaa, naar Problemet skal drøftes og afgøres, maa man komme ind paa Spørgsmaalet om at inddrage en Formuebeskatning, men den Gang man afgjorde det, kom man ikke ind derpaa. Først nu, $\frac{3}{4}$ Aar efter, at Afgørelsen er truffet, drøfter man Spørgsmaalet.

Inden jeg kommer til de Bemærkninger, jeg har at henvende til den højtærede Socialminister angaaende Spørgsmaalet om den sociale Lovgivning, har jeg endnu nogle enkelte Bemærkninger til den højtærede Trafikminister, som det ikke var mig muligt indenfor den Tid, som jeg vidste den højtærede Formand regnede med for det første Møde, at faa fremsat. Den Takstsammenstilling paa 4 Spalter eller 2 Sider, som den højtærede Trafikminister foretog angaaende Taksterne i Danmark, Norge, Sverige og England, er for Behandlingen af dette Spørgsmaal ganske værdiløs. Hvilke Takster man har i andre Lande, beror paa en Mangfoldighed af Ting. Her i vort Land, som er et fladt Land, bygger vi vore Baner uendelig meget billigere end i Norge og Sverige, hvor man skal føre dem gennem Klipper og over mægtige Højder, og hvor Vanskeligheden ved Trafik er af en ganske anden Art end hos os. Spørgsmaalet om, hvilke Takster man der oppe maa have, bestemmes bl. a. af dette Forhold, og den Omstændighed, at vi ogsaa har visse Ting, som fordyrer vor Drift: Overførelsen over Sund og Bælt ved Færgefart, kan ikke paa nogen Maade sammenlignes med Omkostningerne ved Bjergetbanedrift i de andre Lande. Derfor er det Sammenligningsgrundlag, som maa anvendes i Spørgsmaalet om Taksterne under Krisen, de Takster, vi har haft i normale Tider, og de Takster, vi har nu. Spørgsmaalet er, om de Takster, vi har nu, er bragt i Overensstemmelse med det Pris-

niveau, som er fremkaldt i Øjeblikket, og dér er det en Kendsgerning, at en Række af meget vigtige Takster ligger uendelig højt over dette Prisniveau og derfor ikke kan forsvares af dem, der har ønsket at føre Paripolitikken igennem. Det er nødvendigt at bringe disse Takster i Overensstemmelse med Pristallet. Den højtærede Trafikminister har imidlertid paa et Punkt gjort en Indrømmelse, saaledes som han efterhaanden i Taktspørgsmaalet stykkevis og langsomt har gennemført visse Fragt-nedsættelser. Ministeren bebudede en Kreaturtakstnedsættelse fra 1. Januar; han sagde, den var under Udregning og vilde komme til Nytaar. Naar man ved fra alle Sider, at disse Kreaturtakster er af afgørende Betydning for dem, der for Tiden under store Vanskeligheder og med meget ringe økonomisk Udbytte — der er overhovedet ikke Tale om Overskudsudbytte, men kun om det Udbytte, man kan faa i ren Betaling for Kreaturerne — driver Landbrugsvirksomhed, forstaar jeg ikke, hvorfor man ikke, naar man har besluttet sig til at gennemføre en Takstnedsættelse, gør det med det samme, men udskyder den til Nytaar. Jeg fristes til med et bekendt Udraab at spørge: Hvad Pokker nøler man efter?

Den højtærede Trafikminister kom ind paa Spørgsmaalet om Fragtaftalerne og fremsatte dér den Betragtning, at det var aldeles ikke nogen Fejl fra Banernes Side, at de oprindelig knyttede Rabataftalerne til de til enhver Tid gældende generede Takster. Jo, det var en Fejl. Den højtærede Minister anfører som Begrundelse for, at det ikke var en Fejl, det, som jeg anførte som en Undskyldning for, at han begik denne Fejl, nemlig at disse Rabataftaler stiftedes paa et Tidspunkt, da den højtærede Trafikminister og hele Regeringen troede, at de havde det økonomiske Liv i Ro under Kronens rolige Leje dér, hvor den laa, da Valutaloven blev vedtaget. Men at det var en Fejl, fremgaar af, at Ministeren udtrykkelig har maattet under den nuværende Situation opgive at fortsætte Rabatydelse paa et saadant Grundlag, idet han udtrykkelig har sagt i Finansudvalget, at han kunde overhovedet ikke gaa til generelle Takstnedsættelser, fordi disse Rabataftaler laa i Vejen. Jeg har derfor spurgt om, naar disse Rabataftaler udløber. De udløber pr. 1. April 1927. Jeg har endvidere spurgt Ministeren, om han da vilde videre operere paa den gamle Basis: Rabat i Forhold til de til enhver Tid bestaaende generelle Takster, eller saadan som Aftaler